

Пластиліновий песик

Оксана Кротюк

Маленькій Олесі тато подарував пластилін. Відкрила вона коробочку — а в ній кольорові брусочки лежать. Вирішила Олеся песика зліпити. Але чи пластилін був не дуже слухняним, чи песик мав бути вередливим, бо з-під Олесиних пальчиків він ніяк не з'являвся. Вже і тулуб йому зліплено, і голову. І лапи з хвостом припасовано. А мордочка й вуха ніяк Олесі не вдаються. Стиснула вона пальчиками з боків ту пластилінову мордочку — дивиться на неї чи то лис, чи вовк. "Ні, задовгий ніс", — вирішила дівчинка і легенько приплюснула його пальцем. А тут саме брат Юрко з двору забіг.

— А чого це, — каже, — у твого поросяти хвіст такий довгий?

— Не насміхайся, — насупила Олеся брови. — І зовсім це не порося. Це песик.

— Ой, тримайте, бо впаду, — далі глузує Юрко. — Де це ти бачила, щоб у собаки замість носа свинячий п'ятак був?

Прикро Олесі, що брат її на кпини бере, та роботи вона не кидає. Юркові добре. Придумав собі, що він мисливець, і цілісінький день по двору гасає з кривим дрючком. Це, бачте-но, в нього лук. І нехай гасає. А Олесі треба собачку виліпити.

Пішла вона у двір, покликала Рекса. Погладила його, придивилась і знов до хати. Тут саме бабуня надійшла.

— Ото, — каже, — золота дитина: сидить тихенько, котика робить. Не те що той вітрогон, — і кивнула на Юрка, що саме промчав під вікном. — Гарний, доню, котик, дуже гарний. Ліпи.

Олесі аж сльози на очі набігають. Не вдається песик, хоч плач. Та плакати вона не буде. Ліпить далі. І так і сяк його мене. Старається. І виліпила-таки.

А як зібралась уся родина до вечері, винесла дівчинка свій виріб і поставила на стіл. Всі аж охнули з подиву. Навіть Юрко зачудувався. А Рекс, що забіг з двору, все до столу підстрибував. Мабуть, і він Олесиного песика признав.